

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 marca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 czerwca 2015 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z dnia 3 listopada 2014 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

W ocenie Sądu drugiej instancji, zebrane dowody nie stanowią podstawy do ustalenia wykonywania przez skarżącego pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat. W szczególności brak podstaw do przyjęcia, że pracę wskazaną w dziale VIII (w transporcie i łączności) wykazu A pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.

Nr 8, poz. 43 ze zm.) ubezpieczony wykonywał w Gminnym Zespole [...] w K. i w Urzędzie Gminy w K. w połowie etatu, a więc nie w pełnym wymiarze czasu pracy kierowcy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 2, art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz § 2 ust. 1 i wykazu A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., przez uznanie, że wykonywanie pracy jako kierowca autobusu szkolnego jednocześnie z wykonywaniem czynności innych niż bezpośrednio kierowanie pojazdem nie stanowi pracy wykonywanej w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych uprawniającej do świadczenia emerytalnego, tj. uznanie, że bieżąca obsługa pojazdu nie powinna być zaliczana do wykonywania pracy w pełnym wymiarze przez kierowcę szkolnego autobusu. Skarżący zarzucił także obrazę przepisów postępowania - art. 233 § 1, art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c. - w następstwie czego nie dokonano wyczerpujących ustaleń, a w uzasadnieniu wyroku brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Przyznanie zaś prymatu dowodowego dokumentom określającym sposób wykonywania pracy (dokumentacji pracowniczej) nad innymi dowodami co skutkowało uznanie, że ubezpieczony wykonywał prace na różnych stanowiskach i nie w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący określił skargę jako oczywiście uzasadnioną, „albowiem wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) został wydany z rażącym i oczywistym naruszeniem wskazanych przepisów”. Stwierdził, że zachodzi oczywistość naruszenia przepisów w sytuacji, gdy ubezpieczony, wykonując prace polegające na codziennej obsłudze autobusu szkolnego, tj. prace takie jak przygotowanie pojazdu do jazdy, kontrola stanu technicznego pojazdu i poszczególnych jego urządzeń przed i po jeździe, bieżąca konserwacja i usuwanie drobnych usterek, jak też dbałość o czystość pojazdu, nie został uznany za osobę wykonującą pracę kierowcy autobusu szkolnego w pełnym wymiarze czasu”.

Za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia także – według skarżącego - występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne związane z wykładnią art. 184 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. jako wątpliwość, czy wykonywanie pracy w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych w przypadku kierowców autobusów szkolnych obejmuje również wykonywanie codziennej obsługi pojazdu i w jakim zakresie obsługa ta powinna być wykonywana, by praca mogła być uznana za wykonywaną w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych. Skarżący wskazał też, że Sąd Najwyższy powinien rozstrzygnąć, „czy w postępowaniu o udzielenie świadczenia emerytalnego w oparciu o wykonywanie pracy w warunkach szczególnych istnieje prymat dokumentacji pracowniczej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne, którego potrzeba rozstrzygnięcia stanowi przyczynę wniesienia skargi kasacyjnej, powinno być skonkretyzowane jako istotny problem o znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedens dla podobnych spraw, a to wymaga odwołania się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej. Jego przedstawienie powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c., i nie może sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani potrzeby wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2016 r., II PK 340/15, niepubl., z dnia 15 września 2015 r., III SK 4/15, niepublikowane i z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, niepubl.).

Postawione przez skarżącego pytanie o zaliczanie - jako pracy w warunkach szczególnych - prac wykonywanych równocześnie w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, nawiązuje do ustaleń faktycznych, a jednocześnie wykracza poza ustalone w sprawie fakty. Stawiając to pytanie, skarżący odwołał się więc do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu dotyczącego ustaleń i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Ze względu na obowiązujący w postępowaniu kasacyjnym zakaz kontrolowania oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.) nie jest także możliwe udzielenie odpowiedzi na powstałe *in casu* wątpliwości skarżącego w związku ze stosowaniem przed sądami powszechnymi art. 233 § 1 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).